

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Milana Karabína, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Petra Szaba, JUDr. Petra Hatalu, v trestnej veci proti obvinenému **Ing. V. T.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 1-Tš 2/2006, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19. októbra 2010 v Bratislave, dovolanie, ktoré podal obvinený **Ing. V. T.**, zastúpený obhajcom JUDr. J. K., advokátom v M., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. novembra 2008, sp. zn. 2 Toš 7/2008, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného Ing. V. T. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku z 28. marca 2008, sp. zn. PK 1-Tš 2/2006, bol obvinený Ing. V. T. uznaný za vinného z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.), na tom skutkovom základe, že

v období od začiatku mesiaca máj 2004 do 17. mája 2005 v S., v služobnom pomere colníka Colného úradu v P., s funkčným zaradením hlavný colný referent, počas výkonu stáleho daňového dozoru v skladových priestoroch spoločnosti D. s.r.o., na ulici P. č. X., obchodujúcej s liehovinami, navodzoval situácie, pri ktorých navrhoval konateľovi J. K., že za odplatu prehliadne prípadné nedostatky pri činnosti spoločnosti a zabezpečí vývoz tovaru zo skladu spoločnosti bez príslušnej daňovej evidencie s tým, že

- v presne nezistený deň v uvedenom období žiadal predaj alkoholu, ktorý by nebol zaťažovaný príslušnými daňovými platbami,

- dňa 13. mája 2005 v priestoroch kancelárie žiadal úplatok vo výške 30% z hodnoty nešpecifikovaného množstva alkoholu, ktoré by bolo v budúcnosti s jeho pomocou nezákonne vyvezené z prevádzky D. s.r.o.,

- dňa 17. mája 2005 v priestoroch kancelárie si nechal sľúbiť úplatok vo výške 20% z hodnoty 2856 litrov alkoholu, čo predstavovalo sumu 57 120 Sk, ktoré množstvo litrových fliaš malo byť počas jeho služby vyvezené bez príslušnej daňovej evidencie z prevádzky D. s.r.o.

Za tento trestný čin uložil bývalý Špeciálny súd v Pezinku obvinenému Ing. V. T. podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil obvineného do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený Ing. V. T. Na základe jeho odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom zo 6. novembra 2008, sp. zn. 2 Toš 7/2008, podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodujúc vo veci v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por., uložil obvinenému Ing. V. T. podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. obvinenému výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Rozsudok odvolacieho súdu bol obvinenému Ing. V. T. a jeho obhajcovi JUDr. J. K. doručený 6. apríla 2009.

Špecializovaný trestný súd predložil 3. júna 2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený Ing. V. T. prostredníctvom obhajcu na

Špecializovanom trestnom súde dňa 17. mája 2010, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. novembra 2008, sp. zn. 2 Toš 7/2008. Domáha sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto rozsudkom bol porušený zákon v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., ktoré spočívajú v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tejto súvislosti argumentoval nasledovne:

Najvyšší súd pochybil, keď vyslovil právny názor, že sa stotožnil so závermi hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa. Najvyšší súd neuznal námietku odvolateľa, že odsudzujúci rozsudok nemožno oprieť o dôkaz, ktorý bol získaný agentom - provokátorom (obrazovozvukový záznam). Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež pochybil, keď vyslovil záver, že výpovede svedkov J. K., M. G. a M. S. sú vierohodné. Tento záver je v rozpore s výpoveďami týchto svedkov, ktoré si navzájom odporujú a sú zmätočné.

Agent - provokátor nesmie iniciatívne navádzať na trestnú činnosť. Ved' obvinený bol dňa 13. a 17. mája 2005 z iniciatívy agenta zatiahnutý do jeho kancelárie a ním bol navádzaný na trestnú činnosť. Konanie obvineného nebolo spontánne. Pri rozhovore sa správal pasívne a všetka iniciatíva išla od agenta- provokátora, ktorý zavolať obvineného do svojej kancelárie. Dôkazy získané agentom - provokátorom sú získané v rozpore s právom na spravodlivý proces. Napr. Európsky súd pre ľudské práva vyslovil názor, že vo veci Allan proti Spojenému kráľovstvu nebol rozhovor obvineného s informátorom (agentom) spontánny a samovoľný, ale ho vyvolal informátor inštruovaný políciou. Dôkaz získaný takým spôsobom je nezákonný.

Skutok, za ktorý bol obvinený odsúdený, patrí medzi úmyselné trestné činy. Vina pri tomto skutku musí byť jednoznačne preukázaná a nesmie byť žiadna pochybnosť, že obvinený takýto skutok spáchal.

Z týchto dôvodov obvinený Ing. V. T. v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por. vyslovil, že citovaným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, bol porušený zákon a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil tento rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania žiadna z priamo dotknutých strán nevyjadřila, hoci im Špecializovaný trestný súd v Pezinku určil na vyjadrenie lehotu 10 pracovných dní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por.

V dovolaní obvinený tvrdí, že obrazovo - zvukový záznam získaný prostredníctvom agenta- provokátéra, ktorý ho údajne iniciatívne navádzal na spáchanie trestnej činnosti, je dôkazom vykonaným nezákonným spôsobom, na podklade ktorého bol vynesený odsudzujúci rozsudok.

Vzhľadom k uvedenému je potrebné zdôrazniť, že z ustanovenia § 88b ods. 2 Trestného poriadku účinného do 1.januára 2006, vyplýva, že konanie agenta musí byť v súlade

s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu spáchanú verejným činiteľom alebo zahraničným verejným činiteľom, ak možno dôvodne predpokladať, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Otázka legálnosti použitia agenta je primárne otázkou skutkovou. Na základe vykonaných dôkazov súdy oboch stupňov uzavreli, že podmienky citovaného ustanovenia boli splnené. Poukázali v tejto súvislosti, že podmienka dôvodného predpokladu o spáchaní trestného činu aj vtedy, ak by príkaz nebol vydaný, splnená bola. Vychádzali z preukázanej aktivity obvineného ešte pred momentom ustanovenia agenta - svedka J. K., kedy obvinený navádzal viacerých pracovníkov spoločnosti D. s.r.o. na nelegálny vývoz alkoholu, ako aj z rozhovoru s agentom, kedy obvinený Ing. V. T. ako prvý popísal techniku nelegálneho vývozu alkoholu. Tohto konania sa obvinený Ing. V. T. dopustil ako verejný činiteľ v zmysle § 89 ods. 9 Tr. zák., pretože bol zodpovedným pracovníkom orgánu štátnej správy, pričom sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu na úseku daní a používal pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená, pretože v zmysle nariadenia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 127/2004, s ktorým bol oboznámený, disponoval oprávneniami a povinnosťami colníka pri výkone daňového dozoru.

Tieto závery nemôže dovolací súd bez ďalšieho prehodnocovať s poukazom na znenie § 371 ods. písm. i/ Tr. por. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nie je naplnený, nakoľko súd nepostupoval v rozpore s § 88b ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. z. v znení neskorších predpisov.

Ďalším dôvodom dovolania je podľa § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por. dôvod, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, pričom obvinený Ing. V. T. poukazuje na rozporuplné výpovede svedkov a nedostatok dôkazov ako aj na to, že jeho vina nebola jednoznačne preukázaná a úmysel dokázaný.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania pripomína, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nespráv-

nom použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z tohto zákonného imperatívu vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, aj v prejednávacom prípade. Odvolací súd pri plnení svojej revíznej povinnosti uzavrel, že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný za vinného, bol úplne a správne zistený. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemohol tento skutok skúmať ani meniť, ale zaoberal sa len tým, či je tento skutok správne právne posúdený.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou – treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa základných zásad trestného konania, najmä zásady ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. To znamená, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por., ako už bolo uvedené, nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Z obsahu argumentácie obvineného, ktorá má zakladať dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. jednoznačne vyplýva, že ide o skutkovú otázku. Záver o tom, či tu je zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme, je síce záverom právnym, avšak ten sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania.

Súdy oboch stupňov náležite odôvodňovali aj otázku zavinenia obvineného. Skutočným obsahom dovolania obvineného sú však jeho námietky vo vzťahu ku skutkovým

zisteniam súdov oboch stupňov a k hodnoteniu vykonaných dôkazov, čo všetko malo mať za následok pochybnosti o jeho vine vo vzťahu k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 2 Tr. zák.

Na základe uvedeného, je potrebné konštatovať, že skutok ,ako ho ustálili sudy oboch stupňov, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, spáchaného formou priameho úmyslu v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g, písm. i/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvineným Ing. V. T. odmietol na neverejnom zasadnutí. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 19. októbra 2010

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíchová